

Ungdomstrinn i utvikling – en mulighetens gavepakke til skole- og utdanningssektoren

Sluttrapporten fra NTNU-ILU samler de viktigste erfaringene som NTNU har gjort som koordinator for Nettverk for kompetansemiljøer i Ungdomstrinn i utvikling (UiU 2012–2017). Den viser at det er satt i gang mange læringsprosesser blant mange aktører på mange nivåer i utdanningssektoren i satsingsperioden.

RAPPORT | SIST ENDRET: 20.12.2017

Tittel:

Ungdomstrinn i utvikling - en mulighetens gavepakke til skole- og utdanningssektoren

Rapporten:

[Last ned rapporten \(PDF\)](#)

Forfatter:

May Britt Postholm, Anita Normann, Thomas Dahl, Erlend Dehlin, Gunnar Engvik og Eirik J. Irgens (red.)

Utgiver:

NTNU

År:

2017

Rapportserie

- Delrapport 1 fra NIFU 2014: [Spørsmål til skole-Norge våren 2014 vedrørende satsingen Ungdomstrinn i utvikling](#)
- Delrapport 2 fra NIFU 2016: [Fra politisk visjon til virkeligheten i klasserommet](#)
- Delrapport 3 fra NIFU 2017: [Intervjuundersøkelse med et utvalg utviklingsveiledere](#)
- Sluttrapport fra NIFU 2019: [Ungdomstrinn i utvikling](#)

Rapporten viser at den individuelle læringen blant de deltagende fagpersonene (utviklingspartnerne) i universitet- og høyskolesektoren (UH) riktignok er mer framtrødende enn den kollektive læringen, og læringsprosessene har blitt håndtert ulikt.

I mange UH-institusjoner har det vært en formell, mer enn en reell forankring i ledelsen. Manglende kapasitet og kontinuitet, med mange utskiftninger i utviklingspartnergruppen, har vært en utfordring hele veien. Det er lite som tyder på at innholdet og læringen som har funnet sted i sammenheng med arbeidet ute i skolene, har spredd seg til andre ansatte i UH-institusjonene. Forståelsen for hva skolebasert kompetanseutvikling er, og viljen til å arbeide i team, har likevel utviklet seg i positiv retning over tid. Mange utviklingspartnere opplevde i løpet av satsingen at de klarte å bidra til en kollektiv kunnskap i skolene, men at det mange steder manglet strukturer i egen organisasjonen som kunne bidratt til at erfaringer og kunnskap i større grad kunne blitt delt. Innholdet og læringen som har funnet sted ute i skolene, har i liten grad spredd seg til andre ansatte i UH-institusjonene på en planmessig måte. Manglende kollektiv læring blant fagpersonene i UH innad i institusjonen understøttes av at flere UH-institusjoner har leid inn eksterne krefter for å bidra som utviklingspartnere i UiU.

Erfaringene fra de nasjonale sentrenes ståsted synes også å ha vært positive på noen viktige områder: Aktørene fra sentrene uttrykker at de har hatt en betydelig læringsprosess knyttet til skolebasert kompetanseutvikling som strategi for utviklingsutvikling, selv om den faglige utviklingen synes å være sterkere på individnivå enn kollektivt også her. Den viktigste erfaringen er at flere uttrykker at de har lært mye om hvordan utviklingsarbeid i skolen bør foregå, og at de har sett betydningen av å koble faglig utvikling til prosesser og aktiviteter som allerede er i gang.

Rapporten tyder ikke på at det er erfart tydelige tegn på varige endringer i UH-institusjonene. NTNU framhever likevel en rekke synlige læringspunkter, som f.eks. i samarbeidet med skoler og samarbeidet i og mellom fag på institusjonsnivå. Satsingen har dermed bidratt til en bevegelse mot en mer integrert lærerutdanning når det gjelder fagpersoner i UH som har deltatt i UiU.

Med utgangspunkt i at de deltagende UH-institusjonene startet opp med svært ulikt utgangspunkt mht organisering, reell forankring, avsatt tid/ressurser og stabilitet i personalet, er det ikke overraskende at bidraget fra den enkelte UH-institusjon til kollektiv læring i skolene har variert i stor grad. Suksessfaktorene på skolenivå handler om reell forankring i ledelsen og i personalet, organisering og tilrettelegging, felles målforståelse og begrepsapparat, gjensidige forventninger og forpliktelser, tydelig ansvars- og rollefordeling, personlige relasjoner og faglig kompetanse.